

[Dupont.]

Petersen var jo også inde på de små skoler. Dér vil jeg advare imod, at man nu kommer over i den grøft, at det er den offentlige skole, de store skoler i byerne som i forstæderne, der skal bære byrderne, mens det på landet og i den private skole bliver sådan, at de har bedre vilkår på grund af de nævnte forhold.

Jeg vil gerne minde om, at vi jo netop her med folkeskoleloven af 1958 måtte tilstræbe en parallelitet imellem byens og landets skoler. Dette være også sagt som et svar til det ærede medlem hr. Sigsgaard, der jo mener, at hvis vi skulle lave en centralisation for de små skolers vedkommende, måtte det betyde mere skolebyggeri. Det er muligt, at det må det, men det er også sikkert, at vi på mange områder netop med de små klasser på 5-10 børn meget nemt kan transportere dem til en central-skole og få en ordning, således at det måske slet ikke betyder øget skolebyggeri.

Poul Hartling: Jeg takker den højtærede undervisningsminister, fordi han så venligt nævnede min far og citerede ham. Det var i 1947, det var dengang, vi fik den 2½ års uddannelse af studenter, som virkelig gav en god tilgang i lærermangelsituationen. Det førte jo siden til den 3-årige uddannelse for studenter. Det var heller ikke så helt oplagt dengang, at det var let at komme igennem med disse ændringer, men det er klart, at det har givet en tilgang, som vi slet ikke kunne forestille os i dag at være uden. Når alt kommer til alt, er det jo tilgangen, uddannelsen af lærere, der er kernepunktet i det problem, om vi skal kunne komme ud af lærermangelen.

Det ærede medlem hr. Helveg Petersen fejdede for sin dør med hensyn til at have været optimistisk, og jeg forstod, at der var ingen, der ville mane fortiden frem. Jeg vil gerne sige, at når jeg nævnede de forskellige undervisningsministre, så var det netop for at sige, at det gør ingen forskel, for lærermangelen er den samme. Men det var jo endelig ikke mig, som var ude på dette, men den højtærede undervisningsminister, som i sin fremsættelsestale nævnede den forhastede optimisme. Dermed må han jo have sigtet til noget. Jeg sigter ikke til det ærede medlem hr. Helveg

Petersen, som ikke har været optimistisk; der må have været andre.

Det, som egentlig gjorde, at jeg gerne ville tage ordet endnu en gang, var den højtærede undervisningsministers bemærkning om, at når de er ude et halvt år, de lærerstuderende, lærer de dog immervæk noget. Det er helt klart. De forfremmes i alder og også lidt i visdom, når de er ude det halve år; de går vel ikke blinde og døve gennem den tid. Når de kommer tilbage til seminariet, er de ofte på mange punkter forbedrede, har også ofte på mange punkter lært nogle unoder, som det kan være svært at pille ud af dem. Men vikarer kan de jo altid blive bagefter.

Det kan imidlertid ikke nægtes, at det alligevel er et afbræk i uddannelsen, og et meget føleligt afbræk. Det gælder linjefagsuddannelsen, færdighedsfag og hele vejen igennem. Og når man nu har siddet i den kommission, der i øjeblikket arbejder med den kommende læreruddannelse, og har mærket, hvordan man i timer og dage har vejlet og vejlet, hvor meget man skulle give de forskellige fag, og hvor forsvarligt det nu var, at man skar ned med et halvt år, eller hvad det nu kunne være — man byttede om på fagene og lavede hele denne fine, fine mosaik, hvor det var helt uforsvarligt, hvis man tog en time fra ét fag, og helt uforsvarligt, hvis man holdt op med ét fag et halvt år før det andet o. s. v. — så er det jo lidt svært, når man har lavet denne uddannelse, at se, at i 1964 skærer man med hård hånd et helt halvt år ud. Vi siger farvel til vore studerende den 15. januar, vi ser dem igen den 16. august. Så har de glemt alt, hvad de har lært, og så skal vi til at begynde forfra. Det føles i hvert fald for seminarierne som et betydeligt afbræk i uddannelsen. Og den vikaroplæring, de får, kunne de som sagt få bagefter. Når alt kommer til alt, er det også et spørgsmål, hvor meget man virkelig vinder ind på lærermangelen med noget sådant.

Men når det er sagt, er jeg ganske klar over, at vi må fortsætte med det, så længe denne lov varer, det tror jeg bliver resultatet. Vore forskellige forsøg på at undgå det har jo ikke frugtet. Men jeg ville meget nødtigt, at vi begyndte en ny læreruddannelse på den måde, at man lige med det samme ikke lod den virke; sådan gjorde